

Sv. Nikolaja dvojni dar.

Mej najlepše detinske praznike štejem god sv. Nikolaja. Ta dan se mi zdi kakor majhen sodnji dan, in sicer iz treh vzrokov: zlobni otroci se večkrat tega dne zelo bojé, pridni pa ga navadno željno pričakujejo; ta dan večkrat pri otrocih razkrije mnoge lastnosti, katere so bile poprej bolj prikrité; ta dan delí plačilo in kazen, čast in sramoto.

Jedna napaka, ki je najhujša in najpogubnejša pri otrocih in pri odraslih, se o Miklavževem najbolj odkrije, namreč trmoglavost in nepokornost. To se je pri Mihovčevih v naši vasi prav jasno pokazalo lansko leto. Pri Mihovčevih imajo namreč dva dečka, ki si po starosti sicer nista veliko narazen, a po pridnosti pa zeló, zeló. Mlajši, Štefek, je jako poslušen dečko; za leto starejši Janko pa je silno nagajiv, neugnan divjak. Ko so mu lansko leto pred sv. Nikolajem rekli mati, naj se pridno priporoča temu svetniku in naj se potruzi vsaj v tem času, da bo kaj pridnejši, ker sicer mu sveti

Nikolaj prinese šibico, ne pa daril. Kaj ménite, da se je Janko kaj zmenil za to materino posvarilo? Nič, še bolj neposlušen je bil, še bolj len in nagajiv; v čast sv. Nikolaju pa ni hotel nič moliti. Vse drugače pa se je vedel Štefek; močno je pazil, da bi v najmanjši reči ne žalil svojih dobrih starišev in z nobenim grehom se ne zameril ljubemu Bogu in njegovemu slavnemu služabniku, sv. Nikolaju. Seveda kakoršna priprava, tako je bilo tudi godovanje. V naši vasi sicer ni te navade, da bi sv. Nikolaj vidno hodil po hišah in javno izpraševal otroke ter po angeljih plačeval pridne in po parklju kaznoval zlobneže, marveč opravil je po noči kar natihoma in skrivaj ta svoj posel; pridnemu Štefku je prinesel lepo novo obleko, zlobnemu trdovratnežu Janku pa jako prilično šibo brezovko.

Sedaj se je pa še posebej pokazalo, da je za marsikaterega otroka god sv. Nikolaja res sodnji dan, ki razodene vsem po hiši in še sosedom daleč na okrog njegovo zlobnost. Janka ta Miklavževa kazen ni prav nič izboljšala, ostal je trdovraten in še celo veliko zlobnejši je bil ter začel posnemati grduna Kajna. Iz črne nevoščljivosti in jeze, da je bil bratec tako lepo obdarovan, on pa tako sramotno kaznovan, je najprej Miklavževo šibo razlomil na drobne kosce in v ogenj vrgel; potlej je pa še iskal prilike, kako bi se znosil nad Štefkom, ali vsaj nad njegovo lepo obleko.

Nekega dné, ko je mislil, da ni nikogar doma, se je spravil nad Štefkovo lepo suknjico in jo začel z nožkom po šivu parati. V prvi jezi si je bil namenil, da jo kar vso razreže na kosce; a ko je pričel to lopovsko delo, sta se mu vendar-le zasmilila nova suknja in nje lastnik, da jo je jel parati le po šivu. Skoro je bil že odparal po jedni strani ves rokav, kar ga zaloté babica pri tem zlobnem počenjanju. Kaj se je potlej godilo, nam precej natančno pové slika na oni-le strani: tužno presenečenje pri Štefku, ki objokuje rane svoje nove suknje; pri Janku pa spoznanje, da je poleg Miklavževe šibe tudi še kako drugo kaznilno orodje pri hiši. Tako so pa gorke padale, da so za več časa pregnale Jankovo razbrzdanost! Kako se je pa letos obnesla obletnica, še nisem utegnil natančneje poizvedeti. Čas bi že bil, da se popolnoma izmodri tudi Janko (pa tudi vsak izmed vas, kateri mu je kaj podoben) ter za stalno krene na cesto, po kateri hodi vzorni naš Štefek.

„Internus.“

Smele cvetke.

Jesenski čas je burja brila
Srdito in strupeno,
Rastline ljuto je morila
Povsod z rosó ledeno.

Le v gorskem kotu so cvetlice
V zatišju še pred vihro bile,
Molile kvišku so glavice
In burji smelo govorile:

„Le tuli, strinja burja,
Do nas nikdar ti ni mogoče,
Poprej pomlad nam pošlje Jurja,
Poprej zasije solnce vroče!“

A burja se je posmijala.
V oblake urno je zavila,
Sneženi prt je razgrinjala
In smele cvetke ž njim pokrila.